

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 1Co/588/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6312208512
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Drahomíra Mikulajová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6312208512.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Drahomíry Mikulajovej a členov JUDr. Milana Segeča a JUDr. Jozefa Zlochu, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Brezno, č. k. 3C/125/2012-197 zo dňa 12.11.2014, takto

rozhodol:

I/ Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II/ Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol návrhy navrhovateľa, ktorými uplatnil náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej v texte len zákon č. 514/2003 Z.z.), a to v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v jednotlivých exekučných konaniach, kde navrhovateľ vystupoval ako oprávnený a vymáhal svoje pohľadávky voči svojim dlžníkom z uzavretých úverových zmlúv. Nesprávny úradný postup videl v tom, že exekučný súd nerozhodol o žiadostiach na vydanie poverenia vykonať exekúcie v zákonom stanovenej lehote a súčasne preskúmaním vecnej správnosti predloženého exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku) v rozpore so zákonom. Vyčíslil sumu uplatnenej náhrady škody a nemajetkovej ujmy v jednotlivých exekučných veciach vedených proti konkrétnym povinným, vzhľadom na dobu omeškania exekučného súdu.

Okresný súd vykonaným dokazovaním zistil, že tvrdenia navrhovateľa v návrhoch nie sú pravdivé, pretože vo všetkých exekučných veciach súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie najneskôr do 7 dní od doručenia žiadosti na súd. V exekučnej veci vedenej pod sp.zn. 4Er/948/2011 bola žiadosť doručená súdu dňa 28.07.2011 a vydané poverenie súdom bolo dňa 04.08.2011. V exekučnej veci vedenej pod sp.zn. 4Er/33/2009 bola súdu žiadosť o udelenie poverenia doručená dňa 12.01.2009 a poverenie bolo vydané dňa 14.01.2009. V exekučnej veci vedenej pod sp.zn. 4Er/949/2011 bola súdu žiadosť o udelenie poverenia doručená dňa 28.07.2011 a súd vydal poverenie dňa 04.08.2011. V exekučnej veci vedenej pod sp.zn. 4Er/1278/2008 bola súdu žiadosť o udelenie poverenia doručená dňa 01.12.2008 a súd vydal poverenie dňa 02.12.2008. V exekučnej veci 4Er/1969/2010 bola súdu žiadosť o udelenie poverenia doručená dňa 10.12.2010 a súd vydal poverenie dňa 17.12.2010. Ohľadom konaní vedených pod sp.zn. 4Er/33/2009 a sp.zn. 4Er/1278/2008 prvostupňový súd konštatoval, že námietka premlčania vznesená odporcom v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. je dôvodná, keďže k uplynutiu trojročnej premlčacej doby došlo predtým, ako navrhovateľ uplatnil nárok u odporcu, t.j. pred 23.04.2012.

V tejto časti zamietol návrh pre premlčanie nároku. Keďže exekučný súd rozhodol o žiadostiach o udelenie poverenia do 15-tich dní odo dňa ich doručenia, podľa prvostupňového súdu, navrhovateľ nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu na strane odporcu ako základnej podmienky vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z..

Okresný súd po spojení vecí, ktoré u neho začali pod sp.zn. 3C/125/2012, sp.zn. 3C/127/2012, sp.zn. 3C/151/2012, sp.zn. 3C/161/2012 a sp.zn. 3C/177/2012 na spoločné konanie pod sp.zn. 3C/125/2012, vo veci nariadil pojednávanie na deň 12.11.2014, ktoré navrhovateľ e-mailovým podaním doručeným súdu dňa 06.11.2014 navrhol zrušiť a prerušiť konanie, čo odôvodňoval podaním ústavnej sťažnosti pre porušenie jeho práv na zákonného sudcu, v súvislosti s rozhodnutím nadriadeného súdu o jeho námietke zaujatosti vznesenej voči všetkým sudcom okresného súdu. Okresný súd samostatným uznesením zamietol návrh na prerušenie konania, a majúť za to, že neboli splnené podmienky pre odročenie pojednávania, vec prejednal a vo veci samej rozhodol.

Konštatoval, že nemajetková ujma nezávisí iba od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od ďalších okolností, na základe ktorých súd nevidel dôvod pre priznanie nemajetkovej ujmy. Poukázal na to, že oprávnený sa domáhal zaplatenia svojich pohľadávok vo veľkom množstve exekučných konaní na všetkých súdoch Slovenskej republiky a súdu je tiež známe, že navrhovateľ sa v exekučných konaniach domáha aj takých plnení, ktoré sú zjavne neplatné pre neprijateľné zmluvné podmienky. Samotný navrhovateľ poskytuje spotrebiteľské úvery na základe formulárových zmlúv, ktoré obsahujú zložito formulované podmienky, z ktorých sú niektoré neprijateľné, s cieľom dosiahnuť zisk. V tomto konaní sa domáha v dôsledku porušenia svojich práv súdnej ochrany a nemajetkovej ujmy, teda sa domáha striktnie svojej ochrany, alebo vzťahu ku svojim klientom už nie je taký dôsledný ohľadom dodržiavania zákona. Prvostupňový súd konštatoval, že by bolo v rozpore s § 1 O.s.p., podľa ktorého zákon upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb, ako aj v rozpore s dobrými mravmi. Podnikateľskou činnosťou navrhovateľa sa zaoberala aj Európska komisia, ktorá vo svojom liste, ktorý pripojil odporca k vyjadreniu, uviedla, že útvary Komisie v súvislosti s praktikami navrhovateľa a ďalšími nebankovými inštitúciami na trhu spotrebiteľských úverov slovenským spotrebiteľom, poukazujú na problémy v spojitosti s praktikami, ktoré sa týkajú skutočností, že zmluvné podmienky sú stanovené prostredníctvom vopred formulovaných podmienok, ktoré jednostranne určili veritelia. Uviedla, že tieto podmienky sú pre spotrebiteľov veľmi tvrdé a ich zjavným cieľom je zbaviť spotrebiteľov práv, ktoré im vyplývajú z právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, ako aj, že jedným z osobitných aspektov je uplatňovanie nárokov zo strany nebankových inštitúcií, okrem iného prostredníctvom systematického využívania rozhodcovských orgánov, ktoré sa javia ako predpojaté, a v prípade ktorých sa zdá, že vôbec neuplatňujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa. Prvostupňový súd konštatoval, že vzhľadom na všetky tieto skutočnosti, ale najmä vzhľadom na to, že exekučný súd rozhodol o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v dotknutých exekučných veciach najneskôr do 7 dní, t.j. v 15-dňovej lehote, ktorej nedodržaním podľa tvrdenia navrhovateľa malo dôjsť ku vzniku škody, návrhy navrhovateľa v celom rozsahu zamietol.

Okresný súd na zistený skutkový stav aplikoval § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1,2, § 16 ods. 1 a § 14 ods. 1,2 zákona č. 514/2003 Z.z. Vzhľadom na to, že žiadosti boli súdu doručené najskôr dňa 01.12.2008 a najneskôr dňa 28.07.2011, na veci aplikoval ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.02.2002, od 01.06.2010 a napokon aj od 01.06.2011.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. na základe zásady úspechu, keď odporca vo veci mal plný úspech, avšak v spojení s konaním mu trovy nevznikli.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie navrhovateľ. Ako odvolacie dôvody uviedol ustanovenie § 205 ods. 2 písm. a, c, f O.s.p. Navrhol rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietal a uvádzal najmä tieto skutočnosti:

Navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľa.

S poukazom na § 15 O.s.p. namietal, že upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je

potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť oboznámiť sa so všetkými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú.

V konaní boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou. V tomto konaní preto bolo potrebné rozhodnúť v súlade so žalobným petitom, a to prinajmenšom navrhovaným medzityčným rozsudkom.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako odvolací súd, prejednal vec v medziach daných ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p.

Prvým odvolacím dôvodom, na ktorý poukázal navrhovateľ bolo, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., teda účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Namietal, že okresný súd rozhodol v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti účastníkov konania, pričom z citovaného ustanovenia je zrejmé, že možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, preto súd nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal tým navrhovateľovi právo konať pred súdom.

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Odňatím možnosti konať pred súdom možno rozumieť postup súdu, ktorým znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť, a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. dáva súdu možnosť prejednať vec aj v neprítomnosti účastníka, resp. jeho zástupcu. Môže tak urobiť, ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví a ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Občiansky súdny poriadok bližšie nekonkretizuje, čo treba považovať za dôležitý dôvod, ktorý bráni súdu vec prejednať v neprítomnosti účastníka. Takýto dôležitý dôvod, pre ktorý sa účastník nemôže zúčastniť pojednávania a žiada o jeho odročenie, sa musí vzhľadom na prekážku, ktorá mu v tom bráni vyznačovať nepredvídateľnosťou, závažnosťou, rozsahom alebo z iných dôvodov aspektom ospravedlniteľnosti. Pritom môže ísť nielen o udalosti majúce objektívnu povahu (nezávisle od vôle účastníka), ale aj okolnosti spôsobené samotným účastníkom alebo ním inak zavinené, ak ich možno v danej situácii - najmä s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu a na pomery účastníka - za dôležité.

Podľa § 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, nariadiť na prejednanie veci samej pojednávanie a predvolať naň účastníkov konania (§ 115 ods. 1 O.s.p.), a to tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom keď sa má pojednávanie konať. Ak súd nariadi pojednávanie, môže vec prejednať v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka len vtedy, ak účastník nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Možnosť prejednať vec v neprítomnosti účastníka (zástupcu), treba posudzovať vždy vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, pričom treba mať na zreteli, že zúčastniť

sa prejednávania právnej veci pred súdom je neodhateľným právom účastníka konania, a to v každom štádiu procesného postupu, pokiaľ zákon neustanovuje inak, ak na tomto svojom práve účastník trvá. Zákon však bližšie nešpecifikuje, čo treba považovať za dôležitý dôvod, danosť ktorého bráni súdu prejednať vec v neprítomnosti účastníka.

Účastníci konania boli na pojednávanie vytyčené na deň 12.11.2014 riadne a včas písomne predvolaní. Právnomu zástupcovi navrhovateľa bolo doručené predvolanie na pojednávanie dňa 21.10.2014.

Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. jedným z prejavu princípu arbitrárneho poriadku a princípu oficiality. Sporové konanie je ovplyvňované princípom dispozičným, ktorý predvída aktivitu účastníkov konania. Aj v prípade procesnej pasivity účastníkov konania je súd povinný uskutočniť konanie a rozhodnúť. V prípade, ak účastník konania však požiadal odročenie pojednávania, súd zväží dôležitosť dôvodov, pričom zároveň posúdi, či nejde zo strany účastníka konania o obštrukčnú žiadosť o odročenie pojednávania, ktoré by zbytočne predlžovalo prebiehajúce konanie.

Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania vo všeobecnosti vtedy, ak účastník uvedie také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávaní ospravedlniť, t. j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávaní zúčastniť, riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy, a súčasne sú vážne (dôležité, ospravedlniteľné), ako z hľadísk objektívnych i subjektívnych (z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/122/2010).

Navrhovateľ doručil na Okresný súd Brezno dňa 06.11.2014 „návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“ z dôvodu námietky porušenia nestrannosti súdu, pretože podľa názoru navrhovateľa vo veci koná nie nestranný a zákonný sudca, a preto navrhol zrušiť nariadenie pojednávania až do konečného, ústavne konformného rozhodnutia o otázke nestrannosti a o otázke zákonného sudcu v prejednávanej veci, pričom zároveň poukázal na to, že podal na ústavný súd sťažnosť na porušovanie základného práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces a práva na nestranný súd zriadený zákonom. Zároveň navrhol prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu.

Základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je v Občianskom súdnom poriadku garantované prostredníctvom vylúčenia sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre zaujatosť (§ 14 až 16 O.s.p.). Okolnosť, že o veci napriek tomu rozhoduje sudca, ktorý mal byť podľa subjektívneho názoru účastníka konania z ďalšej účasti na jej prejednávaní a rozhodovaní vylúčený, je dôvodom na uplatnenie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy nie je však povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb (v danom prípade sťažovateľky, ktorá podala námietku zaujatosti voči sudcom okresného súdu) a vylúčením označených sudcov z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Jeho obsahom je len povinnosť súdu prejednať každý návrh oprávnenej osoby (v tomto prípade návrh na vylúčenie všetkých sudcov z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia veci pre zaujatosť) a rozhodnúť o ňom (pozri uznesenie Ústavného súdu SR I.ÚS 92/2013 - 9, zo dňa 13.02.2013).

O námietke zaujatosti voči sudcom okresného súdu vznesenej navrhovateľom v konaniach spojených do spoločného konania vedených na Okresnom súde v Brezne rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici, ako nadriadený súd uzneseniami 16 NcC/125/2012 zo dňa 10.10.2012 - 3C/125/2012, 14NcC/165/2012 zo dňa 09.10.2012 - 3C/127/2012, 13 NcC/218/2012 zo dňa 15.10.2012 - 3C/151/2012, 13 NcC/124/2012 zo dňa 09.10.2012 - 3C/161/2012 a 15 NcC/193/2012 zo dňa 10.10.2012 - 3C/177/2012 tak, že zákonná sudkyňa JUDr. Eva Cvengová nebola vylúčená z konania a rozhodovania zo žiadnych týchto vecí. Vylúčení boli len tí sudcovia, ktorí konali a rozhodovali v jednotlivých exekučných veciach. O nevyhlúčení konajúceho sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí bolo riadne rozhodnuté nadriadeným súdom v zmysle § 16 ods. 1 O.s.p. Z tohto hľadiska poukaz navrhovateľa na skutočnosť ohľadne nedostatku nestrannosti sudcu nie je dôvodný.

Prerušenie konania prichádza do úvahy vtedy, ak počas konania nastane prekážka postupu konania, ktorá je v zásade odstrániteľná procesným postupom súdu. Procesná teória hovorí o tzv. obligatórnom a fakultatívnom prerušení konania. Ustanovenie § 109 ods. 2 O.s.p. upravuje tzv. fakultatívne

prerušenie konania, to znamená, také prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Pokiaľ zo strany navrhovateľa bol podaný na prvostupňový súd návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, takýto návrh automaticky nezakladá povinnosť súdu prerušiť konanie. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na tú skutočnosť, že Ústavný súd SR o obdobných ústavných sťažnostiach navrhovateľa, z dôvodu podania ktorých navrhoval prerušiť prvostupňového konanie, rozhodol už mnohými uzneseniami pričom navrhovateľ nebol úspešný. Navrhovateľ tak mohol mať o tom vedomosť v čase podania návrhu na prerušenie konania v tejto veci.

V uvedenom prípade nerešpektovanie požiadavky navrhovateľa na osobnú účasť právneho zástupcu navrhovateľa na pojednávaní nie je možné považovať za nesprávnu aplikáciu ust. § 101 ods. 2 O.s.p. Rovnako nie je možné prihliadnuť ani na to, že navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia.

Navrhovateľ sám svojou neúčastou na pojednávaní, na ktoré bol riadne a včas predvolaný, zmaril svoju možnosť vlastným zavinením dôsledne uplatňovať svoje práva a chrániť svoje záujmy, pričom Občiansky súdny poriadok (§ 101 ods. 2 O.s.p.) umožňuje v rámci princípu arbitrážneho poriadku uskutočniť konanie tak, aby bolo vydané meritórne rozhodnutie i bez súčinnosti účastníkov. Z hľadiska okolností uvedeného konkrétneho prípadu nedošlo k porušeniu práva účastníkov na spravodlivý proces bez toho, aby bola zároveň narušená plynulosť priebehu súdneho konania. Prvostupňový súd vykonal dokazovanie v rozsahu navrhnutých dôkazov navrhovateľom, a to spismi exekučného súdu, kde navrhovateľ bol účastníkom tohto exekučného konania. Je teda zrejmé, že súd rozhodol na základe skutočností tvrdých navrhovateľom a na základe skutkového stavu zisteného vykonaním dokazovania, ktoré navrhol navrhovateľ. Právny zástupca bol včas na súdne pojednávanie predvolaný, ktorého sa nezúčastnil nie z objektívnych ospravedliteľných dôvodov, ale preto, že v dôsledku subjektívneho názoru nepovažovali svoju účasť na pojednávaní za potrebnú, predpokladajúc, že ústavnej sťažnosti bude vyhovené, hoci vedeli, že v obdobnej veci už Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol.

Odvolací súd poukazuje na to, že prvostupňový súd vec vo svojej podstate správne právne posúdil, na súdený prípad správne aplikoval príslušné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z., pričom po vykonaní dôkazu oboznámením sa s predmetnými exekučnými spismi dospel k záveru, že nedošlo k namietanému nesprávnemu úradnému postupu, a zo strany navrhovateľa boli žaloby podané bezdôvodne. Prvostupňový súd správne dospel k záveru, že nešlo o nesprávny úradný postup spočívajúci podľa tvrdení navrhovateľa o existencii prietahov v predmetných exekučných konaniach ako jedného z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Vo všetkých dotknutých exekučných veciach súd vydal poverenia do 15 dní od doručenia žiadostí na súd. Dátum podania návrhu u exekútora je irelevantný. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s argumentáciou okresného súdu, s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré si osvojil a na ktoré ako správne poukazuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p.

Nakoniec navrhovateľ v odvolaní namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý sa podľa neho vôbec nezaobera uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Ani v tomto smere však nemožno podľa názoru odvolacieho súdu okresnému súdu nič vytknúť. Nakoľko navrhovateľ v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórnych predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (t.j. nesprávny úradný postup exekučného súdu), preto v súlade so zásadou hospodárnosti konania nebolo potrebné sa v odôvodnení rozsudku osobitne zaoberať nepriznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy. Táto skutočnosť preto v žiadnom prípade nespôsobuje navrhovateľom tvrdé nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

Z dôvodov vyššie uvedených odvolací súd nepovažoval žiadne odvolacie námietky navrhovateľa za dôvodné a preto napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 151 O. s. p., keď odporcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko návrh na náhradu trov odvolacieho konania nepodal..

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne, t.j. pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne, t.j. pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.